

[Christmas Møller.]

men jeg nævner det som en ganske lille Ting, som man i og for sig slet ikke kan forstaa, naar man ser paa Forholdene for det danske Mindretals Vedkommende — man kan ikke forstaa, at der kan være en Interesse, i at forbyde en saadan Tryksag —, for at vise, hvor store, næsten uoverstigelige Vanskelighederne har været for at trænge igennem med de Synspunkter, som var vore.

Jeg læser da Regeringens Erklæring angaaende det sydslesvigske Spørgsmaal saaledes, at den siger nøjagtigt det samme som Ministeriet Buhls Trontale af 9. Maj, og jeg gaar ud fra, at hvis Regeringen vil fravige denne Politik, da vil der blive givet Rigsdagen og Offentligheden Besked derom.

Vi er naturligvis fuldstændig enige med Regeringen i dens Bemærkninger om Danmarks Stilling til den nye Verdensorganisation. Vi understreger med Tilfredshed, at Regeringen giver Udtryk for, at vi maa yde vort Bidrag til den kommende internationale Retsordning og paatage os de Byrder, som i Medfør heraf paahviler Landet. Jeg kan ikke lade være med i denne Forbindelse at fremhæve de Angreb, som fra forskellig Side blev rettet mod den tidligere Forsvarsminister for det efter min Opfattelse højst fortjenstfulde Arbejde, han gjorde for at skabe en dansk Division, som kunde deltage i Besættelsen af Tyskland, hvorigennem vi kunde paatage os en Byrde, som paahvilede os eller burde paahvile os, ikke blot fordi vi havde faaet vor Frihed saa overordentlig let sammenlignet med andre, men ogsaa fordi vi inden for Verdensorganisationen maa gøre saaledes, som Regeringen har sagt det her.

Jeg vil ogsaa gerne have Lov til at understrege, at en af de Opgaver, som jo desværre ikke lykkedes for den forrige Regering, den første Befrielsesregering efter Besættelsens Ophør, nu bør løses, nemlig at faa tilvejebragt den personlige Kontakt med Sovjetregeringen ud over den fortrinlige Kontakt, som ogsaa den højtærede Udenrigsminister ved, at der er mellem Sovjets Minister her i Landet og det danske Udenrigsministerium. Vi deler den Opfattelse, at det vilde være særdeles formaalstjenligt, om den Handelsdelegation — eller en Handelsdelegation, skal jeg vel sige —, som jo ogsaa gerne skulde beskæftige sig med andre Spørgsmaal af Vigtighed for Forholdet mellem Danmark og Rusland, nu kom af Sted saa snart som muligt, og jeg gaar ud fra, at den højtærede Udenrigsminister er enig i, at der gøres, hvad der

overhovedet kan for, at hvad der ikke lykkedes dengang — fordi Rusland erklærede, at man ikke var parat til at modtage vor Delegation —, vil blive gjort nu, saa at vi snarest muligt kan faa disse Forhandlinger i Gang.

Med Hensyn til Programerklæringen om Forsvaret tør jeg maaske sige, at det er en af de faa, som man kan sætte i Relation til en aktiv Handling fra Regeringens eller Forsvarsministerens Side. Forsvarsministeren lod som bekendt nogle Dage eller et Par Uger inden Programerklæringen Meddelelse udgaa om, at man havde givet Besked om, at Forsvaret og dets Opbygning burde vente, indtil man kunde se, hvad Medlemsskabet af De Forenede Nationer krævede af os. Og der kan heller ikke være nogen Tvivl om, at man fra mange Sider — ikke blot fra Det radikale Venstre Side, men ogsaa fra adskillige Sider inden for Partiet Venstre — i stor Udstrækning rettede Angreb mod den daværende Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, for den efter min Opfattelse fortjenstfulde Aktivitet, han udfoldede. Lad mig for det første om den Aktivitet, som Hæren og Flaaden, vort Værn, i højere Grad kunde trænge til, sige, at jeg ved ikke af, at der er gennemført noget som helst, som ikke den samlede daværende Regering var enig med den daværende Forsvarsminister om, men jeg vil ogsaa gerne sige, at lige saa enig jeg naturligvis er i, at Spørgsmaalet om vort Værns Opbygning og hvilket Forsvar, vi skal have, venter, indtil man kan se, hvad Verdensorganisationen kræver af os, lige saa givet troede jeg det var, at vi dog, saaledes som vort Værn først var blevet ødelagt af os selv og dernæst ribbet for alt af Tyskerne, godt kunde gaa et Stykke Vej, inden vi naaede til Minimumsgrænsen af, hvad man kunde vente af os. Der var i Maanederne efter Befrielsen een Ting, der samlede os, og som gerne fortsat skulde kunne samle os, nemlig at vi ved Siden af at udfylde vore internationale Forpligtelser ogsaa vilde indrette vort Værn saaledes, at der aldrig mere kunde komme en 9. April i Danmark.

Vi er tilfredse med Regeringens Udtalelse om, at man paa alle Samfundslivets Omraader vil videreudvikle Samarbejdet med vore nordiske Brødrefolk. Vi haaber ogsaa, at et saadant Arbejde kan genoptages efter Krigens Adskillelse. Jeg hører til dem, der gerne stærkt vil understrege, at det sikkert vil være mest formaalstjenligt, om man prøver først at arbejde videre med, paa hvilke Omraader det er muligt at skabe